

Luin naapurilehdestä Paason Lassin haastattelumuisteluksen neljänkymmenen vuoden takaa: PJP:n pojat, silloinen nuori luutnantti Paaso mukaanluettuna, olivat voittaneet Oulun ympärijuoksun. Se oli ollut yllätys, kertakaukiaan. Sellainen yllätys tuntui mahtavalta. Kuvitellaanpa sitten, miltä tuntui sotapojista, kun nuo viskaalit, natsa- ja nappiherrat, yhtäkkiä katsoivat heidän puoleensa kuin ainakin ihmisten: "Onneksi olkoon sotamies, toitte kunniaa joukko-osastollemme. Lepo vain! Maistuisiko tupakki — no ei, eihän se urheilijalle... Entä iltaloma?"

Tunsin vereni kuumemmaksi! Voi niitä aikoja entisiä, niitä aikoja, kun mahanalus oli jalkoja täynnä eikä päivävastoin, niin kuin nyt. Kun ympärijuoksu oli niin tärkeä tapahtuma, että sen mukaan määräytyivät työt ja matkat, syömiset ja juomiset, hellustelut ja jopa häätkin, tavallaan. Helsingistä piti tulla Ouluun viimeistään ympärijuoksupäiväksi. Se oli onneksi aina niin myöhään, ettei sentään lyönyt ristiin tenttien kanssa. Mitenhän olisikaan mahtanut käydä. Niin tärkeä kapula kuin olinkin joukkueilleni, ei kukaan koskaan tarjonnut ylimääräistä matkaa

mutkin Helsingistä Ouluun, ei edes makuuvaunua tai isvossikkaa. Kuitenkaan ei jäänyt yhteen kertaan, että ajoin junalta suoraan viestinvaihtopaikalle. Elävimpin muistan sen suloisin helluntain, jolloin olin tulossa serkkuni häistä Haminan ympyriäisestä kaupungista. Kesken hääkahvien minä armotta häivyin. Matkustaminen sieltä Ouluun oli monen mutkan takana, mutta muutama minuuttia ennen kuin lähtölaukaus pamahti Linnansaarella, nousin junasta Oulun asemalla. Makuuvaunussa olin vaihtanut ministerihousut verryttelypukuun. Äiti oli asemalla vastassa, pirssiauto odotti. Äiti ja laukku jäivät kotiportille, auto vei minut Tuiraan "Ossuuskaupan" vaihtopaikalle, jossa hikiset kilpaveikot jo hermoina hyssyttelivät. Siihen minä muina miehinä pomppimaan juoksuhikeä. Kohta kohahti pölyisen Valtatien varsilla, sieltä juoksijat jo tulivat. Kunniakkaana tehtävänäni oli viedä kapula toiseksi pisin ja ehdottomasti vaikein viestinväli tuttuja riiustelupolkuja myöten yli rautatiesillan, ohii Kasarmien portin radan vartta Puusepän—Intiön ylikäytävälle. Ja vietiin kanssa, että...

Lämpiminä, sykähdyttävänä nuo

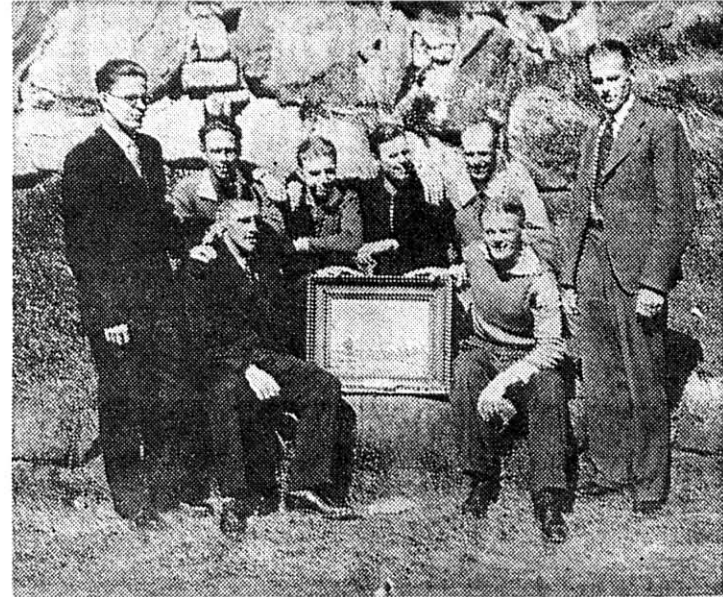
kaikki muistot tulvahtivat mieleen. Tavallisesti minua odotti vaihtopaikalla polkupyörä, jolla kiiruhdin katsomaan esim. loppuratkaisua. Usein odotti pirssi, joka kiidätti parin vaihdon yli uudelle starttipaikalle, sillä oli sallittua saman miehen juosta kaksikin osuutta. Kun tehtäviini lehtimiehenä yleensä kuului myös kilpailuselostuksen laatiminen, kävi se sitä paremmin, kun useamman osuuden olin itsekin juossut. Vaatimattomasti saanen huomauttaa, että juoksimme yleensä kärkipäässä. Selostukseni olivat pitkiä, melko yksityiskohtaisia, "rammaattisia" ja (hm) vauhdikkaita. Vaikka Kaiku ei yleensä välittänyt puffata Kalevaa, sain, kumma kyllä, aina selostaa ympärijuoksuja, kun en maininnut Kalevan nimeä turhan usein, kerran vain. Mahtoi johtua päämiehestäni Alasta.

Paason Lassi oli siis yksi Oulun Kilpa-Veikkojen perustajista. OKV olikin ensimmäinen oikia seura, johon liityin. Se sitten tuntui joltakin. Pyrintö oli kai jostain syystä ollut vaisu poika-asioille, niin että kun OKV:n perustajat, Vuoriviran Brunte kärjessä ja pisimpänä ja näkyvimpanä, kutsuivat poikia, niin niitähän tuli. Meitä oli niin mahdottomasti, että eräänä keväänä seuramme asetti tuleen 8 joukkueita, joista kai alle 18-vuotisten joukkueita oli ainakin puolet. Minä pääsin poikien "ykköseeseen" niin kuin olisin päässyt jo edellisellä keväänä, jos ei isä pannut vettä maalaamaan. Ja meidän "ykköseemme" sijoittui kärkipäähän, niin että... Pollea oltiin.

Muistan kun saimme ensimmäi-

set verryttelypuvut. Sellaisia ylellisyyksiä ei siihen aikaan ollut jokaisella miehelläkään. Meitä oli kymmeniä tilaajia, niin että eräänä sunnuntaiaamuna, kun meillä oli jäsentenväliset Intiön maastossa ja olimme kokoontuneet Kasarmien kentälle, odotti meitä siellä sivuraiteella härkävaunu, josta jaettiin kullekin tilaajalle tummansininen verryttelypuku. Sitä tunsii itsensä totisesti urheilijaksi, vaikka Sime-liuksen Aarne näyttikin minulle kantapäätänsä Intiön viimeisessä alamäessä. Seuraavana lehden ilmestymisaamuna piti herätä luke-

maan lehteä jo kukonlaulun aikaan, koska isä tavallisesti otti sen seitsemältä eikä silloin ehtinyt ennen kouluun menoa. Kun sieltä sitten umpipetitillä ladotusta vaaksan mittaisesta uutisesta löysi omankin nimensä, tuntui kouluun mennessä ja varsinkin tullessa siltä kuin kaikkien olisi pitänyt huomata, mutta kun Patki herätti selittämään deklinaatioita, Patu Pietarin ristiinnaulitsemistaj Tappura saksan vahvoja verbejä, horjahti taas usko omaan itseän. Mutta illalla metsässä tuntui taas...

Linnansaarella helluntaina 1937: Oulun Pyrintön voittosa joukkue, mutta nimet jääkööt tällä kertaa...

Kuva: Kalevan kuva-arkisto